

Det første anbringende vedrører den omstændighed, at Retten fandt, at det udelukkende var de tyrkiske myndigheder, der havde kompetence til at fastslå, om de A.TR.1-varecertifikater, der var udstedt af dem, og som blev anvendt ved ekspeditionen af importerede varer, var »ægte« eller »falske«, henholdsvis »rigtige« eller »urigtige«. Appellanten er af den opfattelse, at eksportlandets toldmyndigheders enekompetence bortfalder i tilfælde, hvor der foreligger tilstrækkelige og overbevisende objektive holdepunkter for, at de kompetente toldmyndigheder i udførselslandet medvirkede til uregelmæssigheder ved udfærdigelsen (udstedelsen af formularer, stempel og underskrifter) af varecertifikaterne samt ved ekspedition af varen på grundlag af disse varecertifikater. De erklæringer vedrørende varecertifikaterne, som de tyrkiske myndigheder har afgivet senere, kan ikke anses for troværdige og for afgørende i sig selv.

Med **det andet anbringende** har appellanten kritiseret affattelsen af den appellerede dom med hensyn til omfanget af en ansøgers ret til aktindsigt og til kontradiktion. Retten til aktindsigt må ikke kun vedrøre dokumenter, som Kommissionen efter intern afgørelse og egne oplysninger har lagt til grund for sin anfægtede afgørelse. Retten til aktindsigt gælder også for alle andre fortrolige og ikke fortrolige dokumenter, som ville kunne være af betydning for appellants faktiske og retlige fremlæggelse med hensyn til en vurdering af de faktiske omstændigheder.

Med **det tredje anbringende** har appellanten anført, at Retten pålagde appellanten den fulde bevisbyrde for sådanne faktiske omstændigheder, der begrunder en »særlig situation« som omhandlet i toldkodeksens artikel 239 og i artikel 905 gennemførelsesforordningen til toldkodeksen. Appellanten er af den opfattelse, at bevisbyrden i bestemte situationer vendes eller nedsættes. Appellanten har i intet tilfælde bevisbyrden for bestemte faktiske omstændigheder i tredjelande (i det foreliggende tilfælde: Tyrkiet), som appellanten har fremført, og som bedst ville kunne og burde undersøges af Kommissionen/OLAF inden for rammerne af disse myndigheders muligheder. Det samme gælder sådanne faktiske omstændigheder, der ligger inden for Kommissionens embeds- og indflydelsesområde.

Med **det fjerde anbringende** har appellanten gjort gældende, at Retten også under hensyn til den fulde bevisbyrde, som appellanten er pålagt i dommen, med urette undlod at imødekomme den af appellanten begærede iværksættelse af foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, særligt gennemførelsen af den begærede bevisoptagelse. De tilbudte beviser blev derimod afvist som irrelevante.

Med **det femte anbringende** har appellanten anført, at Retten anlagde en urigtig retlig fortolkning og vurdering af de af appellanten fremlagte dokumenter og fremførte omstændigheder og indicier, der taler for, at de tyrkiske myndigheder har medvirket til de (angiveligt) »uægte« (men i virkeligheden »urigtige«) A.TR.1-varecertifikater. Retten kom derved til den forkerte retsfølge. Derudover tog Retten slet ikke hensyn til væsentlige

omstændigheder i overensstemmelse med, hvad appellanten klart havde gjort gældende.

Med **det sjette anbringende** har appellanten gjort gældende, at Retten undlod at anse den omstændighed, at Kommissionen ikke havde henvendt sig til toldudvalget/associeringsrådet, som en fejl fra Kommissionens side.

Det syvende anbringende består i, at Retten fejlbedømte appellants berettigede interesse i at få den delvist anfægtede kommissionsafgørelse erklæret ugyldig med hensyn til et bestemt A.TR.1-varecertifikat.

Med **det ottende anbringende** har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, idet den undlod at foretage en konkret rimeligheds- og risikoafvejning. Derved fejlbedømte Retten, at det selv ved en formodning for, at A.TR.1-varecertifikaterne var uægte, i betragtning af de tyrkiske myndigheders og Kommissionens groft ukorrekte adfærd med hensyn til forholdet mellem erhvervsdrivende og forvaltningen ville være urimeligt at lade appellanten som erhvervsdrivende bære et tab, som selskabet ikke ville have lidt, hvis tingene var blevet gjort rigtigt.

Med **det niende anbringende** har appellanten kritiseret, at det i den appellerede dom i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og på grundlag af de fremførte og fastslåede faktiske omstændigheder benægtes, at de tyrkiske toldmyndigheder aktivt medvirkede ved påtegningen og anvendelsen af de her omtvistede 32 A.TR.1-certifikater.

(¹) EUT C 82, s. 30.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hof van Beroep te Gent (Belgien) den 19. april 2007 — straffesag mod Lodewijk Gysbrechts og Santurel Inter BVBA

(Sag C-205/07)

(2007/C 140/23)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van Beroep te Gent

Parter i straffesagen

Lodewijk Gysbrechts og Santurel Inter BVBA

Præjudicielt spørgsmål

Er den belgiske lov af 14. juli 1991 om handelspraksis og om forbrugeroplysning og forbrugerbeskyttelse en foranstaltning med tilsvarende virkning, som er forbudt ved artikel 28-30 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, i det omfang denne nationale lov i artikel 80, stk. 3, indeholder et forbud mod inden for den obligatoriske fortrydelsesfrist at afkræve forbrugeren et forskud eller betaling, hvilket har til følge, at den faktiske virkning af loven af 14. juli 1991 om handelspraksis og om forbrugeroplysning og forbrugerbeskyttelse ikke er den samme for forhandling af varer i eget land i sammenligning med handel med statsborgere i en anden medlemsstat, og opstår der derved en faktisk hindring for de frie varebevægelser, som er beskyttet ved artikel 23 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab?

Sag anlagt den 19. april 2007 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-207/07)

(2007/C 140/24)

*Processprog: spansk***Parter**

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved H. Støvlbæk og R. Vidal Puig, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 56 EF og 43 EF, idet det har vedtaget stk. 1, andet afsnit, i den eneste artikel i kongeligt lovdekret nr. 4/2006 af 24. februar 2006, der ændrer den fjortende funktion for Den Nationale Energikomité, fastsat i ellefte supplerende bestemmelse, tredje del, punkt 1, i lov nr. 34/1998 af 7. oktober 1998 om kulbrintesektoren, med henblik på at opstille et krav om forudgående tilladelse fra Den Nationale Energikomité for at kunne erhverve bestemte kapitalandele i selskaber, der udøver visse lovregulerede aktiviteter inden for energisektoren, og erhverve de aktiver, der er nødvendige for at udøve disse aktiviteter.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

1. Den spanske bestemmelse, som søgsmålet omhandler, opstiller et krav om forudgående tilladelse fra Den Nationale Energikomité (»CNE«) til følgende transaktioner:
 - ethvert retssubjekts erhvervelse af en kapitalandel på mere end 10 % i et selskab, der enten selv eller ved mellemkomst af andre selskaber i samme koncern udøver visse aktiviteter inden for energisektoren, eller erhvervelse

af enhver anden form for deltagelse, hvorved det pågældende retssubjekt kan opnå en væsentlig indflydelse i nævnte selskab.

- erhvervelse af de aktiver, der er nødvendige for at udøve disse aktiviteter.
2. Kommissionen finder, at den omtvistede bestemmelse er uforenelig med artikel 56 EF af følgende grunde:
 - erhvervelse af kapitalandele i selskaber, der udøver aktiviteter inden for energisektoren, eller af aktiver, der er nødvendige for at udøve nævnte aktiviteter, er »kapitalbevægelser« i artikel 56 EF's forstand
 - forpligtelsen til at indhente en forudgående tilladelse fra CNE er en »restriktion« for de frie kapitalbevægelser, der som udgangspunkt er forbudt i henhold til artikel 56 EF, og
 - denne restriktion kan ikke begrundes med henvisning til EF-traktaten.
 3. I det konkrete tilfælde finder Kommissionen ikke, at den omtvistede bestemmelse kan begrundes i hensynet til at sikre energiforsyningen, hvorved Kommissionen har anført følgende:
 - den omtvistede foranstaltning er ikke velegnet til at sikre energiforsyningen, og der findes andre midler, der er mere egnede hertil
 - den omtvistede foranstaltning er under alle omstændigheder uforholdsmæssig, idet kravet om forudgående tilladelse ikke er begrænset til visse specifikke handlinger vedrørende driften af det selskab, hvori kapitalandelen ejes, eller vedrørende forvaltningen af aktiverne.
 - CNE's mulighed for at nægte tilladelse eller at opstille betingelser for at meddele tilladelse er ikke undergivet tilstrækkeligt præcise objektive kriterier, der kan gøres til genstand for en effektiv domstolskontrol.

Kommissionen finder endvidere, at den omtvistede bestemmelse udgør en restriktion for etableringsretten i strid med artikel 43 EF, og at denne restriktion af de vedrørende artikel 56 EF anførte grunde heller ikke kan begrundes i hensynet til at sikre energiforsyningen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Supreme Court (Irland) den 20. april 2007 — The Competition Authority mod Beef Industry Development Society Ltd og Barry Brothers (Carrigmore) Meats Ltd

(Sag C-209/07)

(2007/C 140/25)

*Processprog: engelsk***Den forelæggende ret**

Supreme Court